

IV.

FELHÍVÁS PÁLYAMŰ VISSZAVÉTELÉRE.

Az erdészeti encyklopediára vonatkozó „Az erdő a felületesen gondolkodók minden ellenvetése daczára az emberi életben elsőrendű fontossággal bír“ jelige alatt beküldött és az Országos Erdészeti Egyesület részéről kiadásra és jutalmazásra el nem fogadott pályamű szerzője felkértek, hogy az eredeti postai feladóvevény csatolása mellett alulirott titkári hivatallal közölni sziveskedjék, hogy a pályamunkát részére hová küldje vissza. Az eredeti postai feladóvevény nélkül a kézirat ki nem adható.

Budapest, 1906 deczember hó 20-án.

Az Országos Erdészeti Egyesület titkári hivatala.

Az Országos Erdészeti Egyesület kegyelete.

Az Országos Erdészeti Egyesület 1906. évi deczember hó 9-én tartott ünnepélyes közgyűlése tudvalevőleg többek között azt a kegyeletes határozatot hozta, hogy megemlékezhvén az alapítása körül érdemeket szerzett elhunyt nagyjairól, nevezetesen gróf *Keglevich* Béla első elnökéről, *Wagner* Károlyról és *Dívald* Adolfról, sirjaikra koszorút helyez.

Ez a megkoszoruzás az egyesület közgyűlését követő napon, deczember hó 10-én ment végbe, ugyszólván egyidőben az ország három helyén.

Keglevich Béla grófnak, az egyesület első elnökének nyugvó helyéhez *Nagy-Kátára Horváth* Sándor egyesületi alelnök vezetése alatt *Nemeskéri Kiss* Pál ny. államtitkár s *Tomcsányi* Gyula miniszteri tanácsos választmányi tagokból és *Cserny* Győző egyes. s. titkár, kir. alerdőfelügyelőből álló küldöttség utazott.

A grófi család kápolnájában megtartott gyászmise után, melyen a küldöttségen kívül a grófi család részéről *Keglevich* Gábor gróf és fiai Miklós, György és István, *Keglevich* Gyula gróf és fia László, *Keglevich* Béla gróf és fia Pál voltak jelen, a küldöttség a grófi családdal a sirboltba vonult le, hol *Horváth* Sándor miniszteri tanácsos a következő kegyeletteljes szavak kíséretében helyezte el az egyesület hatalmas babér- s pálmakoszoruját az érdemdus első elnök nyugvó helyére:

Méltóságos Gróf Ur! Mélyen tisztelt családtagok!

Az Országos Erdészeti Egyesület tegnap megtartott közgyűlésében fennállásának negyvenedik évfordulóját ünneplve, kegyelettel emlékezett meg azokról az érdekes elődökről, kik negyven évvel ezelőtt az egyesület megalakulásának munkájában tevékeny részt vettek, s a visszaemlékezés hatása alatt azt a megbízást adta nekünk, hogy Méltóságod és a mélyen tisztelt gróf Keglevich család kegyes beleegyezésével megjelenve itt, ez ősi sirboltban néhai gróf Keglevich Bélának, az egyesület egykori első elnökének sirjára koszorút tegyünk le s a megemlékezésnek ezzel a külső kifejezésével is tanuságot tegyünk arról, hogy az Országos Erdészeti Egyesület megboldogult elnökének az emlékét kegyelettel őrzi, s érdemei iránt most, negyven év múltán is hálás elismeréssel adózik.

Az a feladat, amelyet a mi uttörőink, a magyar erdészeti megalapítói, élükön gróf Keglevich Bélával magukra vállaltak akkor, midőn az Országos Erdészeti Egyesület életrehívásával, a magyar erdőgazdasági érdekek társadalmi képviselőjének állandó, erős központját megteremteni igyekeztek, nagy és nehéz feladat volt. Nehéz, mert a társadalmi szervezkedés legsúlyosabb akadályát, a legközvetlenebbül érdekelt birtokos osztály százados közönyét kellett előbb legyőzniök, hogy célhoz juthassanak s mert törekvésüket olyan időben kellett megvalósítaniok, midőn az 1866. évi események után beállott korszakot alkotó fordulat előestéjén a magyar közélet összes tényezőinek figyelmét és érdeklődését mondhatni teljesen azok a nagy politikai kérdések foglalták le, amelyek az alkotmányos élet visszaállítása érdekében sürgős megoldásra vártak.

És vállalkozásuk mégis sikerült. Sikerült, mert törekvéseiket az ügy önzetlen szeretete, a tiszta honfiúi érzés

vezérelte, s mert vezérük gróf Keglevich Béla az ő előkelő társadalmi állásában nagy befolyásával és szeretetreméltó egyéniségével, azokban a körökben is hiveket tudott szerezni az eszmének, amelyekre az ő lelkes közreműködése nélkül alig lehetett volna számítani.

Nagy részben az ő érdeme, hogy az Országos Erdészeti Egyesület közhasznú munkásságának mindjárt a legelső éveiben akkora anyagi és erkölcsi tőkére tehetett szert, mely zavartalan működését, fejlődését és felvirágozását emberileg szólva örök időkre biztosíthatta.

Méltó tehát, hogy kortársai után mi, a szerencsés utódok is hálával és elismeréssel adózzunk emlékének.

Ez a koszorú, melyet megbízatásunkhoz képest most az Országos Erdészeti Egyesület ünnepi közgyűlésének határozatából sirjára leteszünk, csak szerény, muló emlék, mely idők múltán megsemmisül. Maga a kegyelet, melynek kifejezésére szolgál, tovább is élni fog. Élni fog mindaddig, amíg az Országos Erdészeti Egyesület hiven teljesíti feladatát, melynek betöltésére négy évtizeddel ezelőtt az ő lelkes vezetése alatt vállalkozott.

A jelenlevők mindegyikére mély hatást keltő szavakra *Keglevich Gábor* gróf, mint a család seniora, meghatottan válaszolt, megköszönvén a kegyeletteljes megemlékezést, mely szerinte néhai bátyját az oly sok honfitársunknak osztályrészül jutó sorstól, — hogy t. i. „meghalva és elfeledve” — megkiméli és hamvainak nyugalmaát még teljesebbé teszi.

*

Wagner Károly feledhetetlen első alelnökünk budapesti sirhelyére *Bedő Albert* dr. első alelnök ny. államtitkár vezetése mellett *Hirsch István* min. tanácsos és *Bund Károly* egyesületi titkár*) zárandokolt ki, hol *Bedő Albert* dr. alelnök megilletődve, ezekkel a megható szavakkal tette le a koszorút:

*) *Sóltz Gyula* ny. országos főerdőmester urat betegsége gátolta a megjelenésben.

Boldogult Alelnökünk! Felejtethetlen barátom, *Wagner Károly*!

Eljöttünk sirodhoz, amelybe szakunkat szolgáló munkás életednek delén oly korán szőlított a kérlelhetlen halál!

Eljöttünk, hogy az Országos Erdészeti Egyesület 40 éves fennállását tegnap ünneplő közgyűlésének nevében és megbízásából sirodra mindannyiunk örökké érzett hálájának és tiszteletének *egyik* bizonyítékául koszorut helyezünk.

Halhatatlan emléked a mi sziveinkben él. Nevednek és munkásságodnak örökké tartó fénye minden igaz magyar erdésznek a hazafias és hűséges munkára serkentő csillaga!

Sirodra helyezett koszorunk virágainak illatai emelkedjenek az égbe, halhatatlan lelked körébe, porai pedig szálljanak sirod mélyébe s itt és ott öleljenek át tiszteletünk, szeretetünk és hálánk forró érzéseivel!

Isten nyugtasson békében!

*

Divald Adolf egyesületünk nagyérdemű tagjának sirhelyét Pozsonyban *Lászlóffy Gábor* m. kir. főerdőtanácsos, igazg. választmányi tag, *Sághy Kálmán* s *Neogrady Kálmán* kir. erdőfelügyelők, *Beck Vilmos* Pozsony város törvényhatóságának kiküldötte, *Dalvitcz Hugó* erd. bizottsági elnök, *Weinert Győző* urad. igazgató, *Hoffmann Antal* urad. erdőfelügyelő, *Bittner Gusztáv* és *Schuster Lajos* urad. erdőmesterek, *Bauhof Károly* városi erdőmester, *Fehér Pál* városi főerdész, *Bossányi István* m. kir. főerdész, *Jenikovszky Lipót* urad. főerdész és még több egyesületi tag jelenlétében koszoruzta meg. A Divald család részéről jelen volt *Kiss János* dr. s neje sz. Divald Lujza két gyermekükkel, továbbá az elhunyt fia *Divald Géza* is. *Lászlóffy Gábor* főerdőtanácsos a jelenlevőkhöz az alábbi, igaz megilletődést keltő szavakat intézte:

E sirban nyugvó kedves halottunk, néhai Divald Adolf, a magyar erdészet jeleseinek egyike, a magyar erdészeti

irodalom uttörője, mélyen tisztelt nagynevű szaktársunk, egykori lelkes vezérünk, legyen köztünk e pillanatban megdicsőült szellemed. Nézz le onnan a magasból lelki szemeiddel mireánk és lásd, hogy a magyar erdészet nem feledett el Téged, emlékedet hiven, kegyelettel őrzi.

Megdicsőült kedves szaktársunk, ki a magyar erdészet iránti lelkesedésedért, a magyar erdészeti irodalom terén hazafias irányban kifejtett páratlan munkásságodért megszenvetted egykor az abszolutisztikus hatalom haragját, méltatlan bánásmódját. Te is egyik tagja voltál ama lelkes csoportnak. Te is egyike voltál ama legjobbjainknak, kik látva egykori hazai erdészetünk szervezetlenségét, nyelvben és érzésben idegen voltát, e bajok orvoslása céljából hosszas, évekig huzódó küzdelem és lankadatlan munkálkodás után végre az 1866. évi deczember hó 9-én Budapesten megalakítottátok az Országos Erdészeti Egyesületet s ezzel alapkövét is letettétek, a még 1861-ik évben Selmeczbányán általad közzétett lelkes körlevélben kifejezett „Eszmény“-nek, az önálló, szivben és lélekben, minden ízében „Magyar Erdészet“-nek.

Ezen egyesület tegnap ülte meg Budapesten 40 éves fennállásának örömnünepét, s ez alkalommal áthatva ama közmondás megdönthetlen igazságától, hogy „minden egyesület, minden testület csak önmagát becsüli, csak önmagát tiszteli meg, ha tagjainak jeleseit, legjobbjait tiszteli s emléküket kegyelettel megőrzi“, a jubiláris közgyűlés megbízásából elzarándokoltunk többen szaktársaid közül ide síroddhoz, nem azért, hogy itt tüntessünk, nem azért, hogy itt az Országos Erdészeti Egyesület s a magyar erdészet fejlesztése és emelése körül kifejtett hervadhatlan érdemeidet szavakban felsoroljuk, hanem eljöttünk azért, hogy ezen érdemeidért, melyek mindnyájunk előtt jól ismeretesek, lerőjünk itt

elismerésünknek, szaktársi nagyrabecsülésünknek szivből eredő őszinte adóját.

Az Országos Erdészeti Egyesület jubiláris közgyűlésének megbízásából, a magyar erdészet tagjainak nevében íme leteszem ez örökzöld babért sirodra, porladó hamvaidra elismerésünk jeléül, nagyrabecsülésünk örök emlékeül.

Legyen áldott emléked, pihenj csendesen, pihenj azon édes tudatban, hogy az Országos Erdészeti Egyesületet, s ezzel szoros kapcsolatban a magyar erdészetet jelképező ama zsenge kis csemete, amelynek elültetésénél negyven évvel ezelőtt Te is közreműködtél, s amelyet Te is annyi szeretettel, annyi lelkesedéssel, nagy tudásod minden erejével és szivedben telve reménységgel, hosszú időn át hűen, odaadóan ápoltál és gondoztál, erőteljes terebélyes fává növekedett, amelynek minden egyes virága, minden levele és ága, a szavaknál szebben, a szavaknál ékebben hirdeti és dicséri nagyjaink és jeleseink között a Te nevedet, a Te hervadhatlan érdemeidet is.

Isten veled!

Előfizetési felhívás „Az Erdő” cz. új szaklapra.

„AZ ERDŐ” czimen az Országos Erdészeti Egyesület kiadásában és *Török Sándor* m. k. erdőmester, erdőőri szakiskolai igazgató szerkesztésében új szaklap indult meg 1907 január 1-ével, amelynek első száma, mintegy 14.000 példányban, mutatványként már szét is küldetett.

Az új lapnak célja, amint t. olvasóink az egyesület tárgyalásaiból már értesülhettek, az erdészeti és vadászati szakismereteket kisebb erdők birtokosai és kezelői, erdészeti altisztek, erdő- és vadőrök körében terjeszteni és ezzel szolgálni nemcsak a hazai erdészetet, hanem az illetők érdekét is. Felette szükséges erdő-